

NUBA, SOL E DARIA

CONTO

O Bosque do Norte era famoso por ter as árbores máis altas e as flores máis bonitas.

Un conxunto de nubes dedicábase cada día a regalo coa súa auga. Grazas ao seu traballo, o Bosque estaba detendo a un gran monstro, o Deserto Marrón, que avanzaba tragándose todo o verde que vía ao seu paso.

Nuba, era unha desas nubes. Coñecía-se todos os recunchos do bosque!

Con todo, nunca se achegou ata o Deserto Marrón. Dicían que era moi perigoso. Que as nubes se secaban cando o atravesaban. Un día, aínda que ningunha nube fixérao antes, decidiu viaxar ata alí para comprobalo.

Ao chegar só atopou area e facía moitísimo calor. Nuba non paraba de suar. Asustouse.

De súpeto unha voz chamou a súa atención:

—Eh, ola, ola!

Nuba mirou ao chan, pero non viu a ninguén.

—Ola! Estamos aquí! Aquí abaixo!

Eran dúas pequenas plantas con só tres follas cada unha. Nuba achegouse a elas. Sol, a máis alta, díxolle:

—É moi raro ver unha nube por aquí.

—Quería coñecer o Deserto Marrón e comprobar se é verdade todo o que contan sobre el— dixo Nuba.

—E que contan?— preguntou a planta máis pequena, Daria.

—Pois que é un lugar tan caloroso que ninguén pode vivir nel. Todo se seca.

—Jajaja, Nós vivimos aquí e non nos secamos!

Nuba descubriu, entón, que as plantas do Deserto eran especiais porque gardaban dentro das súas follas as pingas de choiva.

—Hai moito tempo que ningunha nube pasa por aquí e xa case non nos queda auga. Só necesitamos un pouco da túa.— dixo Daria

—Síntoo, eu teño que descargar todas as miñas pingas sobre o Bosque do Norte. Non podo gardar nada para vós— dixo Nuba.

—Pero desde aquí vemos o voso bosque, todo está moi verde, parece que tedes auga dabondo, nós só necesitamos unhas cantas pingas— dixo Sol.

—Verei que podo facer Volverei mañá!— dixo Nuba.

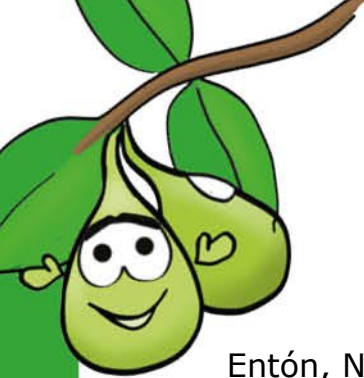
Nuba pensou en todo o que lle contaran Sol e Daria e decidiu que tiña que axudalas.

Ao día seguinte gardou unha parte das súas pingas, volveu ao Deserto Marrón e descarrou a choiva sobre as súas novas amigas.

—Grazas Nuba!— díxéronlle moi contentas.

Nuba continuou facendo o mesmo durante moitos días.

Unha mañá, ao espertarse, Sol e Daria levaron unha gran sorpresa: elas creceran e, ademais, naceran moitas outras plantas á súa ao redor!



CONTO

Entón, Nuboeiro, unha das compañeiras de Nuba, descubriu o que estaba a facer e enfadouse moito:

—Descubrín que nos estás enganando, gardaches pingas para ti! — gritoulle.

—É verdade, gardei algunhas pingas, pero non son para min, son para dúas plantas amigas miñas que necesitan a nosa axuda— contestou.

—Aquí, no Bosque do Norte, non hai ningunha planta que necesite auga, porque nós facemos moi ben o noso traballo!— dixo Nuboeiro.

—É que non están no noso Bosque, viven no Deserto Marrón— dixo Nuba.

—No Deserto Marrón! Como se che ocorreu ir alí!

Nuba contou a todas as nubes o que descubrira e pediulles axuda para as plantas do Deserto Marrón:

—Pero ese non é o noso problema —dixo Nuboeiro— nós debemos ocuparnos só das nosas plantas.

—Equivocádesvos —dixo Nuba— si é o noso problema!, porque o monstro do Deserto Marrón non para de avanzar e tragarase a todas as plantas que viven alí, se non facemos algo. Temos que ser solidarias.

—Que significa iso? — dixo Nuboeiro.

— Pois que non podemos utilizar toda a auga que temos para regar o noso Bosque mentres outras plantas estanse a secar. Se as axudamos cada vez haberá máis plantas no deserto e un deserto cheo de plantas deixa de ser un deserto! Hai auga suficiente para todas, só temos que repartila ben. Iso é ser solidarias.

Ao principio só unas cantas nubes uníronse, pero moi pronto foron moitas máis.

O monstro do Deserto Marrón segue tentando avanzar tragándose as plantas e árbores que atope ao seu paso, pero, grazas á solidariedade de todas, non o conseguirá.

